

Corpus reeixit i en comunió amb el papa Francesc

La diada de Corpus Christi va ser diumenge 2 de juny i va resultar ben reeixida en tots els aspectes, culturals i religiosos, amb una participació més nombrosa que altres anys. La processó es va realitzar amb un recorregut més ampli, pels carrers cèntrics de la població, al voltant de la catedral i a la Plaça de la Vila, on s'havien format les catifes de flors. A les 17 h es va realitzar una hora d'adoració eucarística a la capella del Santíssim de la catedral, responent a la crida del papa Francesc per realitzar un moment de pregària davant el Santíssim simultàniament al que ell va fer al Vaticà, com un moment de pregària planetària a Jesús Eucaristia.

(Foto Joan Lorenzo)

GLOSSA

Força edat... i amb molta força

En acabar un dissabte al vespre la celebració de la missa dominical anticipada, acomiadava les persones que hi havien assistit. Una senyora d'edat avançada em digué: «Per què no fa un article adreçat a les persones grans que vivim soles, amb molta rutina i poques il·lusions?» Doncs, som-hi!

Cal tenir ben present que estar més o menys allunyat d'activitats professionals no és sinònim de ser inútil. Mentre vivim, sempre és possible trobar nous sentits a la vida, i més des d'una perspectiva cristiana. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Sl 71,9). No estem sols en el nostre caminar. Déu Pare és amb nosaltres. I sempre podem trobar nous camps d'acció, nous interessos.

Cal redescobrir el valor que pot tenir el moment present, la senzilla grandesa de la vida de cada dia, el que n'esperem. Trobar noves motivacions, perquè no ens les regalaran! Ho han de fer els ancians i, si és pos-

sible, fer-ho en grup. Això, que val per a tothom, és particularment important a la vellesa. Quan ja no es pot competir, només es pot compartir. Trobar nous interessos i fer-ho en grup.

Certament, a la vellesa hi ha limitacions que a vegades se senten de manera feixuga. Totes les etapes de la vida en tenen, encara que semblin inexistent. Convé ser capaç de viure, posar vida als anys des de les pròpies limitacions, a partir d'elles i malgrat elles. Quan un hom reconeix i assumeix el que és humilment, sempre pot anar més enllà. Es tracta d'enriquir la pròpia vida quotidiana i fer-ho al costat dels altres, dels qui comparteixen la mateixa situació. El temps de la vellesa no ha de ser un temps per al tancament, sinó un temps per al diàleg, i hem de tenir ben present que la fe sempre obre perspectives d'esperança a la vida. «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'ufania i de vigor» (Sl 92,15).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: Raïssa i Jacques Maritain - Léon Bloy (3)

Raïssa i Jacques Maritain, tot i haver començat el seu camí com a cercadors solitaris, aviat van descobrir que una de les vies més freqüents i eficaces que fa servir Déu per apropar-se a les nostres vides és l'amistat. De fet, un cop convertits a la fe, la casa del matrimoni aviat es va transformar en un centre d'acolliment i trobada, com la mateixa Raïssa va plasmar en el seu llibre «*Les grans amistats*». La trobada d'amistat més influent pel seu pes testimonial va ser la que van tenir amb Léon Bloy, també convertit, provinent del judaisme.

Léon Bloy era un radical absolut. Un profeta que vivia ancorat en l'ideal, fustigant tota imperfecció a la societat o a l'Església a través dels seus assajos i articles. Un profeta que pretenia ser conseqüent fins a les últimes conseqüències en la seva vida personal. Un inquiet i un disgustat permanent, sumit en el sofriment i la pobresa (un dels seus llibres es titula «*El desesperat*»). Però, potser per aquest conjunt de característiques, Léon Bloy va significar per Raïssa i Jacques l'impacte testimonial que necessitaven.

Què va descobrir en ell la parella de buscadors? Raïssa i Jacques eren dos intel·lectuals a l'ús, carregats de prejudicis contra la fe i l'Església catòlica. La seva trobada amb Léon Bloy va ser alhora normal i fortuïta. En principi es van sentir atrets per la qualitat de la seva literatura, que contrastava amb l'austeritat i la misèria de la seva vida. Li sol·liciten una entrevista, a la qual ell accedeix gustós, interpretant-la com a signe providencial: va ser l'inici d'una llarga i profunda amistat. Segons diu Jacques en el seu llibre «*Cartes de Léon Bloy als seus fillols*», el que van trobar en ell fou tot el contrari d'un cristià burgès, adotzenat o còmode. Van trobar un apassionat per la Justícia i la Veritat de Déu, que havia superat l'estretor i el nihilisme de la mentalitat científista. Van trobar un creient, que desitjava viure l'Evangelí amb radicalitat, fins a assumir la pobresa i el sofriment que això suposava, sabent que així guanyava la llibertat. Veient-lo, dirà Jacques, «se sabia o s'albirava que no hi ha més que una tristesa, la de no ser dels sants». S'imposava anar més lluny i esbrinar la deu d'aquesta vida fascinant. Però no sense lluita interior. Calia vèncer la imatge que ells tenien encara de l'Església, així com el temor al trencament amb els qui des de sempre havien estat amics i «renunciar a la intel·ligència»: «Si Déu ha volgut amagar la Veritat en un munt de fems, dirà Jacques en plena crisi, haurem d'anar-hi a buscar-la...»

No va ser solament fems el que acompanyava la Veritat, sinó també rajos de llum neta i transparent. Es van fer batejar l'11 de juny, dia de sant Bernabé «el fill de la consolació». La intel·ligència i la cultura els van ajudar a descobrir, dins la Veritat creguda, resplendors que il·luminaven el pensament i la vida, inclosa la vida política i social, els grans desafiaments del món modern. A això van lliurar la seva vida.

Raïssa restà enlluernada pel sermó d'un senzill rector de poble el dia de l'Assumpció de Maria. Va escriure:

«Era la memòria de la Dona plena de gràcia, de la Mare del bell amor i del temor, de la ciència i de la santa esperança, d'aquella a qui l'Església aplica les paraules de la Saviesa: «En mi hi ha la gràcia de tot camí i de tota veritat; en mi hi ha l'esperança de la vida i de les virtuts». I la Dona a qui l'Església prega: «En la veritat, la dolçor i la justícia la teva dreta s'assenyalarà per fruits meravellosos.»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

■ M. TERESA SOLÀ

El màrtir P. Grau

La Gna. Maria Teresa Solà i Franquesa, benedictina de Sant Pere de les Puel·les, rebé la Primera Comunió el 13 de setembre de 1936, de mans del P. Robert M. Grau, prior de Montserrat, que serà beatificat, amb altres 19 monjos, el proper 13 d'octubre a Tarragona.

Què recorda del dia de la Primera Comunió?

Va ser de catacumbes, al pastador de casa. Va ser molt emocionant. Hi havia quatre monjos: els pares Robert Grau i David Pujol, i els novicis Lluís Freixenet i Joan Parellada. Recordo que el P. Robert em feia aprendre de memòria l'acte de contrició: Senyor meu Jesucrist... Segurament que ho recordo perquè em costava; les oracions principals ja les sabia.

El seu pare s'interessà pels set monjos assassinats a Pedralbes, aquell juliol...

Efectivament, va anar a l'Hospital Clínic, al dipòsit de cadàvers, a reconèixer-los. Es va ocupar que rebessin sepultura. El P. Lluís Freixenet em va dir que des de la vorera del carrer anava resant els responsos. Acabada la guerra, el meu pare va portar els títols de propietat dels nínxols al P. Abat Antoni M. Marcet.

Quins són els seus sentiments davant la propera beatificació d'aquests monjos que vostè va conèixer?

No comptàvem que arribés la beatificació, perquè fa 76 anys. Ha estat una sorpresa agradable. El pare duia sempre a la cartera el retrat del P. Robert Grau, com a protector: era el seu màrtir. Com a anècdota del P. Grau, a casa hi havia el llibre *Jesucrist, ideal del monjo*, del beat D. Columba Marmion; després em vaig adonar que era traduït del francès pel P. Grau. Aquest llibre va ser decisiu per a la meua vocació benedictina. El tinc com una relíquia!

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (IV)

Vingui el teu Regne

En aquesta petició reconeixem, abans que tota altra cosa, la primàcia de Déu: on no hi ha Déu, no pot haver-hi bé. On Déu no es fa visible, decau l'home i decau el món. En aquest sentit, diu el Senyor: «Cerqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes les altres coses us les donarà Déu de més a més» (Mt 6,33).

Vista des del trobament amb el Crist, aquesta petició s'aprofundeix encara més i esdevé més concreta. Ja hem vist que Jesús és el regne de Déu en persona; allà on ell és, hi ha el regne de Déu.

És demanar que seguim el Crist verament i així ro-manguem incorporats a la seva comunitat. Reinhold Schneider ho va expressar amb insistència, això: «La vida d'aquest regne és la vida del Crist que continua en els seus; en el cor que ja no s'alimenta de la força de vida del Crist, el regne fineix; en el cor que ell toca i transforma, les arrels de l'arbre inextirpable comencen a penetrar dins el cor. El regne és únic; consisteix únicament en el Senyor que és la seva vida, la seva força, el seu centre.»

Pregar pel regne de Déu és tant com dir a Jesús: deixa'ns que siguem teus, Senyor, penetra en nosaltres, viu en nosaltres; reuneix la humanitat dispersa en el teu cos, a fi que en tu tot se sotmeti a Déu i tu, llavors, puguis lliurar el tot al Pare. «Així Déu serà tot en tots» (1Co 15,26-28).

Joseph Ratzinger-Benét XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Lo que más duele es la indiferencia»

Se llama Isaura Parga. Ha trabajado en la Clínica Barraquer. Madre de dos hijas. La pequeña, Sonia, de 17 años, murió de accidente cuando se dirigía a un encuentro de jóvenes en el Pilar de Zaragoza. Sobre esta, la religiosa mínima M.T. Alonso escribió el libro *Sonia: una muchacha que ha dejado huella*, con prólogo, en la 1.ª y 2.ª edición, del cardenal Jubany y, en la 3.ª, del cardenal Martínez Sistach.

Actualmente Isaura es laica misionera de la Caridad, de M. Teresa de Calcuta. Durante una entrevista por Radio Barcelona (O.M. 666, SER) en el programa *Valors Humans* —domingos de 22 a 23 h— contaba que fue a India, a Calcuta, a la Casa Madre, y que una religiosa le dijo que un sacerdote de EE.UU. les predicaría los ejercicios espirituales. Que dicho sacerdote, siendo joven, había sido un empresario de éxito, pero cayó en la droga, se arruinó y acabó en la indigencia total, y pedía limosna en la calle. Manifestó:

—«Lo que más me dolía, en el alma, no era ser pobre, excluido; lo que resultaba más doloroso y humillante era ver pasar a la gente con total *indiferencia*, ser invisible.»

Un autor ha definido la *indiferencia* como «broquel —distintivo, escudo— del egoísmo, del egoísta».

El valor de la palabra *prójimo* es inmenso. En la parábola del samaritano, Jesús pregunta: «¿Quién fue el prójimo para el pobre maltratado?» «Aquel que tuvo compasión». «Bien —le dice Jesús—, ve y haz tú lo mismo.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Fites del camí de Jericó

Un home llençat a la cuneta. El narrador no es mostra interessat per saber qui era aquell home ni quina vida ha portat. Només ens diu que havia estat assaltat i ferit, i ara es troba a la cuneta, al marge del camí, al marge de l'Església. Un sacerdot i un levita veuen el ferit, donen un tomb i passen de llarg (=ignoren el problema). Un samarità s'atura i l'atén. Probablement, aquell samarità va haver de canviar els seus plans (no va fer els negocis que volia), es va tacar amb la sang del ferit, va posar els seus béns al servei d'aquell home i el va ajudar amb escreix (=dóna més diners per si de cas fan falta, dos denaris, dos jornals a l'amo de la fonda).

Diàleg comunitari:

Ens atensem als pobres i marginats, als allunyats? Com? Deia Luther King que el sacerdot i el levita es devien preguntar: «Què em passarà si m'aturo a ajudar aquest home?» «Què li passarà si no m'aturo a ajudar-lo?»

Les nostres ocupacions, ¿ens impedeixen d'escoltar les altres paraules de Déu que són els pobres i marginats, que són els allunyats que agonitzen a la vora del camí? El bon samarità va canviar els seus plans, els seus projectes i fins es va tacar de sang per ajudar el ferit. Així es va fer pròxim del pròxim (pròisme). Estem disposats a alterar els nostres projectes per atendre els *ferits*? Com integrem en la nostra missió evangelitzadora la invitació de Jesús a fer de *samaritans*?

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralles, bisbe.
18. ■ **Dimarts** [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.
19. ■ **Dimecres** [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6. 16-18]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.
20. ■ **Dijous** [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg.
21. □ **Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena.
22. ■ **Dissabte** (□ Barcelona i Lleida) [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona.
23. ■ † **Diumenge vinent**, XII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrera plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix.»

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Ves aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentats amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.»

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David:

«Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saül, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.»

David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

Jesús, invitat a casa d'un fariseu. Pintura de l'anomenat mestre de Robredo, Museu del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley. Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios.

Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí. Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y, colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» El respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.»

Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

COMENTARI

Aquesta dona estima molt i és perdonada

Déu perdona les males accions de les persones que es penedeixen dels seus errors. Ho veiem en la primera lectura i en l'evangeli d'avui.

A l'època de Jesús els àpats formals es feien a l'ús grecoromà: els comensals s'estiraven sobre divans al voltant d'una gran taula baixeta i així els peus, rentats amb aigua perfumada abans de l'ingrés a la sala, restaven a la part externa del cercle d'invitats. D'aquesta manera, la dona pecadora aprofita la situació de la gran influència d'invitats i de criats per introduir-se a la casa i plorar als peus de Jesús tot perfumant-los.

L'actuació de la dona contrasta, en boca de Jesús, amb la de l'amfitrió envers ell en el moment d'entrar al banquet: no li han estat oferts els signes de màxima cortesia; és a dir, no l'han saludat amb un bes, no li han rentat els peus, ni li han ungit el cap.

L'amfitrió no s'estranya tant de la intrusió de la dona com de la ignorància de Jesús sobre la seva identitat, i posa en dubte la seva qualitat profètica. Jesús, que coneix els cors, respon amb una paràbola que posa en relació directa l'amor amb el perdó. Com més perdonat sigui un deutor, més agrairà i més estimarà aquell que li ha perdonat els seus deutes.

L'estranya actuació de la dona envers Jesús dins del convit és interpretada com una expressió de l'amor agrait

que sent envers Jesús. El contrast abans assenyalat ara troba la seva explicació: el fariseu no tenia res a agrair a Jesús i per tant l'ha acollit amb els signes mínims de cortesia, mentre que la dona, molt agràida perquè era molt pecadora, s'ha esmerçat a mostrar el seu amor agrait a Jesús. Amb això la dona ha mostrat també la seva fe envers Jesús i aquesta fe ha estat causa de salvació.

Jesús l'acomia a pau perquè ha recomençat una vida nova. L'esment d'altres seguidors dona a entendre que també ella se'n fa, de seguidora de Jesús. I nosaltres, quins motius tenim per a estar agraïts a Jesús i com li expressem la nostra estimació?

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Camí de la beatificació dels màrtirs del 13 d'octubre 2013 a Tarragona. Aquell dia, seran beatificats uns 500 màrtirs del segle xx a Espanya, entre els quals hi ha diversos relacionats amb la nostra diòcesi, sigui pel seu naixement o la seva mort. En aquest marc, el passat 29 de maig, es va constituir el tribunal que ha d'instruir la causa de recepció, reconeixement i reinhumació de les despulles de nou germans de l'Orde Hospitalari de St. Joan de Déu, que seran beatificats a Tarragona. Les seves restes, provinents del cementiri de la Malva-rosa (València), seran reinhumades a la capella del Parc Sanitari de St. Joan de Déu, de Sant Boi de Llobregat, on es troba la cúria provincial de l'orde religiosa.

El bisbe Agustí rep la nova Junta de l'Hospitalitat de Lourdes. El passat 27 de maig, Aleix Canalís, president de l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa des del passat desembre, amb tota la nova Junta, van visitar el bisbe Agustí. De manera similar, en aquest període, estan saludant els altres bisbes de la Província Eclesiàstica, que correspon al seu terri-

Nous delegats del Govern amb el bisbe Agustí. Van fer una visita de cortesia el nous càrrecs nomenats recentment: el dia 4 de juny, el Sr. Juli Gendrau, delegat del Govern a la Catalunya Central, donat que l'Arxiprestat de Montserrat correspon a aquesta demarcació civil; el dia 5 de juny, va ser el torn del Sr. Fernando Brea,

tori d'actuació, com un moment d'intercanvi i de presentació de l'acció de l'Hospitalitat a la diòcesi.

Pa amb oli solidari. El passat divendres dia 31 de maig va tenir lloc al menjador del col·legi Sant Miquel la quarta edició del «Pa amb oli solidari», organitzat per Càritas parroquial de Molins de Rei. Hi van participar 190 persones i es van recollir 1.748,80 €, que seran destinats al projecte de construcció d'habitatges dignes per a famílies amb dificultats a la zona del Putumaho (selva colombiana). L'èxit de la iniciativa va

ser realitat per la col·laboració de tothom, especialment de les diverses botigues que van oferir els productes del sopar.

AGENDA

Reunions de final de curs. 18 de juny, de preveres i diaques, a la Casa de l'Església, amb una reflexió del P. Bernabé Dalmáu, osb, sobre els «Primers gestos i paraules del papa Francesc». 19 de juny, de delegats de Santuaris de la Tarraconense, a la Casa de l'Església, amb el bisbe Agustí, que n'és l'encarregat. 19 de juny, de 17 a 19 h, de delegats diocesans, a la Casa de l'Església. 20 de juny, d'arxiprestos, al Santuari de Bruguers.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals per a preveres. Organitzats per l'Associació de

preveres del Pradó de Catalunya i Balears, des del sopar del 25 d'agost fins a l'esmorzar del 31 d'agost. Amb el tema «Anunciar als pobres la riquesa de Jesucrist», seran dirigits per José Joaquín Castellón Martín, prevere de l'Arxidiòcesi de Sevilla. Col·legi Claver, de Raimat (Lleida). Inscripcions: Pepe Baena Iniesta, telèfon 625 901 520, pepbaena@gmail.com.

FORMACIÓ

Formació per a catequistes i animadors de joves. 25 de juny, de 19 a 20.30 h, a la Casa de l'Església. Adreçat als catequistes i animadors dels grups de joves de les parròquies i moviments de la diòcesi. La Sílvia Urbina del Moviment Cristià de Joves de Barcelona, parlarà de com poden ajudar les quatre notes típiques de l'acció catòlica en el servei com a catequistes.

NECROLÒGIQUES

Mn. Lluís Puig Masana. Ordenat a l'Arquebisbat de Barcelona i actualment prevere de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i rector de les parròquies de Sant Joan de Mediona i Santa Maria de Mediona (Sant Pere Sacarrera) va morir el dia 1 de juny de 2013, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc dilluns 3 de juny de 2013, a les 17 h, a la parròquia de Sant Joan de Mediona.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: Raïssa i Jacques Maritain - Léon Bloy (3)

Raïssa y Jacques Maritain, aunque comenaron su camino como buscadores solitarios, pronto descubrieron que una de las vías más frecuentes y eficaces que utiliza Dios para acercarse a nuestras vidas es la amistad. De hecho, una vez convertidos a la fe, la casa del matrimonio pronto se transformó en un centro de acogida y encuentro, como la misma Raïssa plasmó en su libro «Las grandes amistades». El encuentro de amistad más influyente por su peso testimonial fue el que tuvieron con Léon Bloy, también convertido, proveniente del judaísmo.

Léon Bloy era un radical absoluto. Un profeta que vivía anclado en el ideal, fustigando toda imperfección en la sociedad o en la Iglesia a través de sus ensayos y artículos. Un profeta que pretendía ser consecuente hasta las últimas consecuencias en su vida personal. Un inquieto y un descontento permanente, sumido en el sufrimiento y la pobreza (uno de sus libros se titula «El desesperado»). Pero, quizá por este conjunto de características, Léon Bloy significó para Raïssa y Jacques el impacto testimonial que necesitaban.

¿Qué descubrió en él la pareja de buscadores? Raïssa y Jacques eran dos intelectuales al uso, cargados de prejuicios contra la fe y la Igle-

sia católica. Su encuentro con Léon Bloy fue a un tiempo normal y fortuito. En principio se sintieron atraídos por la calidad de su literatura, que contrastaba con la austeridad y la miseria de su vida. Le solicitaron una entrevista, a la que él accede gustoso, interpretándola como signo providencial: fue el inicio de una larga y profunda amistad. Según dice Jacques en su libro «Cartas de Léon Bloy a sus ahijados», lo que ellos hallaron en él fue todo lo contrario a un cristiano burgués, adocenado o cómodo. Hallaron un apasionado por la Justicia y la Verdad de Dios, que había superado la estrechez y el nihilismo de la mentalidad cientifista. Encontraron un creyente, que deseaba vivir el Evangelio con radicalidad, hasta asumir la pobreza y el sufrimiento que ello suponía, sabiendo que así ganaba la libertad. Viéndole, dirá Jacques, «se sabía o se adivinaba que no hay más que una tristeza, la de no ser de los santos». Se imponía ir más lejos y averiguar el manantial de esta vida fascinante. Pero no sin lucha interior. Había que vencer la imagen que ellos tenían todavía de la Iglesia, así como el temor a la ruptura con los que de siempre habían sido amigos y «renunciar a la inteligencia»: «Si Dios ha querido ocultar la Verdad en un montón de es-

tiércol, dirá Jacques en plena crisis, tendremos que ir a buscarla allí...»

No fue sólo estiércol lo que acompañaba la Verdad, sino también rayos de luz limpia y transparente. Se hicieron bautizar el 11 de junio, día de san Bernabé «el hijo de la consolación». La inteligencia y la cultura les ayudaron a descubrir, dentro de la Verdad creída, resplandores que iluminaban el pensamiento y la vida, incluida la vida política y social, los grandes desafíos del mundo moderno. A ello entregaron su vida.

Raïssa quedó deslumbrada por el sermón de un sencillo párroco del pueblo el día de la Asunción de María. Escribió:

«Era la memoria de la Mujer Llena de gracia, de la Madre del bello amor y del temor, de la ciencia y de la santa esperanza, de aquella a quien la Iglesia aplica las palabras de la Sabiduría: «En mí está la gracia de todo camino y de toda verdad; en mí está la esperanza de la vida y de las virtudes». Y a quien la Iglesia ora: «En la verdad, la dulzura y la justicia tu diestra se señalará por frutos maravillosos».»

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat